

Ida Justitzová

Tohle je obrázek mojí maminky Idy Justitzové, rozené Glauber, pořízený v Praze ve 30. letech.

Maminka, když to přeženu, měla takový ten aristokratický způsob chování. Byla to vždycky dáma. Samozřejmě že s aristokracií to nemělo nic společného. Vždycky ale byla dobře oblečená, na to dbala. Řekla bych, že na svou dobu byla také docela vzdělaná. Měla státnici z angličtiny, což bylo tehdy dost nezvyklé. Tatínek byl v 1. světové válce raněný a myslím, že v roce 1933 mu brali jednu ledvinu. Maminka se pak o něj vzorově starala, s nesmírnou péčí a láskou. Byla v domácnosti, protože tehdy bylo velmi vzácné, aby žena chodila do práce. To byly opravdu jen takové ty velice chudé rodiny, kde to bylo z ekonomických důvodů. Rozhodně ne jako dneska, že někdo dělá kariéru. Takže maminka byla doma a věnovala se nám, holkám.

Chodila jsem na rytmiku, dnes by se to mu asi říkalo gymnastika. Chodívala jsem tam, kde je dnes palác Metro na Národní Třídě a maminka mě tam doprovázela. Sestra na rytmiku nechodila, hrála na klavír. Maminka se starala, abychom měly tyhle různé aktivity, abychom měly to, co se v slušné rodině „nosilo“ či dělalo. Taky samozřejmě dbala, aby rodina držela pohromadě. Jako asi téměř všude jsme se jako sourozenci hádaly, hubovaly si. Maminka velice těžce nesla, když padala slova jako "kráva" nebo podobně. Žádný sprostý slovo, to prostě neexistovalo, to se nesmělo. To jenom když nebyla v doslechu. Tatínek byl v tomhle tolerantnější, ale maminka v žádném případě.